

**Uit een preek van de heilige Bernardus van Clairvaux († 1053)
op het geboortefeest van St. Jan de Doper***

Jezus zegt over Johannes de Doper:

“Hij was een brandende én lichtende lamp” (Joh. 5,35).

Immers,

lichten alleen is ijdel,
branden alleen is weinig,
maar branden én lichten,
dat is volmaakt.

Wee ons, indien we slechts lichten!

Want dan verlichten we wel
en worden we door de mensen geprezen.

Maar mij is er weinig aan gelegen,
om door de mensen beoordeeld te worden.

Want wie mij oordeelt is de Heer,
die gloed vordert van allen, glans evenwel niet.

”Vuur ben Ik komen brengen op aarde
en wat wil Ik anders dan dat het brandt?” (Lc. 12,49).

Wat zullen we zeggen
over Johannes’ nederige en allervurigste liefde tot de Heer?

Hier ligt immers de reden
waarom hij opsprong in de moederschoot,
waarom hij ervoor terugschrok
de Heer te dopen in de Jordaan.

Waarom hij niet alleen ontkende de Christus te zijn,
maar zich zelfs onwaardig verklaarde,
diens schoenriem los te maken.

Waarom de vriend van de Bruidegom
zich verheugde over de stem van de Bruidegom.

Hij bekende
genade op genade te hebben ontvangen van Hem die,
naar hij luid verkondigde, de volheid van de Geest bezat,
zodat allen eruit zouden ontvangen.

Ik zal pas een brandende lamp zijn,
als ik de Heer uit heel mijn hart,
met heel mijn verstand
en uit al mijn krachten liefheb.

Want de liefde alleen is het, die ontvlamt ter zaligheid;
zij alleen wordt ingestort door de Geest,
die wij niet mogen uitdoven.

Gij weet hoezeer Johannes brandde
en hoe hij licht verspreidde.

Want gij had zijn vuur niet kunnen kennen,
indien hij geen licht verspreid had.

* Bernardus van Clairvaux, Toespraak op het feest Geboorte van Johannes de Doper.